

BRAN

Ay hilâldi, bir bıçağın ağzı kadar ince ve keskindi. Solgun bir güneş doğdu, battı ve tekrar doğdu. Kırmızı yapraklar rüzgârda fısıldadı. Kara bulutlar gökyüzünü doldurdu ve fırtınalara dönüştü. Şimşekler çaktı, gök gürlmeleri haykırdı. Siyah elli ve mavi gözlü ölü adamlar yamaçtaki yarığın etrafında dolaştılar ama içeri giremediler. Kırık çocuk tepenin altında, büvet ağacından yapılmış tahtta oturuyordu, kollarında kuzgunlar dolaşırken karanlıktaki fısıltıları dinliyordu.

“Bir daha asla yürüyemeyeceksin,” demişti üç gözlü karga, “ama uçacaksın.” Ara sıra, epey aşağıdan bir yerden şarkı sesi geliyordu. Yaşlı Dadı şarkıcılara *ormanın çocukları*, derdi ama onların adı, hiçbir insanın konuşmadığı Hakiki Dil’de, *toprağın şarkısını söyleyenler* idi. Ama kuzgunlar o dili konuşabiliyordu. Küçük siyah gözleri sırlarla doluydu. Şarkıları duyduklarında, kırık çocuğa *gaklıyor* ve onun derisini *gagalıyorlardı*.

Ay şişman ve yuvarlaktı. Yıldızlar siyah gökyüzünde dolaştı. Yağmur düştü, dondu, ağaç dalları buzun ağırlığıyla kırıldı. Bran ve Meera, toprağın şarkısını söyleyenler için isimler uydurdu: Kül, Yaprak, Terazı, Siyah Bıçak, Karlı Pelerin ve Kara Elmas. Yaprak, şarkıcıların gerçek isimlerinin insan dili için çok uzun olduğunu söyledi. Ortak Dil’i sadece o konuşabiliyordu. Bu yüzden Bran, diğer şarkıcıların yeni isimleriyle ilgili ne düşündüklerini hiç öğrenemedi.

Sur’un ötesindeki toprakların kemik dondurucu soğuşundan sonra mağaralar kutsal bir surette sıcaktı ve kayaların içine ayaz girdiğinde şarkıcılar ateş yakıp soğuşu tekrar geri gönderiyorlardı. Aşağıda rüzgâr yoktu, kar yoktu, buz yoktu, seni tutmak için ellerini uzatan ölü yaratıklar yoktu. Sadece rüyalar, kuru sazdan yapılmış mumların ışığı ve kuzgunların öpücükleri vardı. Ve karanlıkta fısıldayan adam.

Şarkıcılar *ona son yeşilgören* diyordu ama Bran’ın rüyalarında o hâlâ üç gözlü kargaydı. Meera Reed ona gerçek adını sorduğunda, adam kakhaha sayılabilecek korkunç bir ses çıkardı. “İçimde hayat

varken pek çok ismim oldu, hatta bir vakitler bir annem bile vardı ve onun bana verdiği isim Brynden idi.”

“Brynden isimli bir amcam var,” dedi Bran. “Aslında annemin amcası. Ona Brynden Karabalık derler.”

“Amcan bana ithafen isimlendirilmiş olabilir. Kimilerine hâlâ benim ismim verilir. Eskisi kadar çok değil. İnsanlar unuttur. Sadece ağaçlar hatırlar.” Adamın sesi o kadar hafifti ki Bran duymakta zorlanıyordu.

Meera’nın Yaprak adını verdiği şarkıcı, “Son yeşilgörenin bedeninin büyük bölümü ağacın içine karıştı,” diye açıkladı. “Fani hayatının ötesinde yaşadı ama hâlâ burada. Bizim için, sizin için, diyarların insanları için. Etinde sadece azıcık kuvvet kaldı. Bin bir göze sahip ama izlenecek çok şey var. Bir gün anlayacaksınız.”

Şarkıcılar, büyük mağaranın dışındaki küçük odada Bran ve arkadaşlarının uyuması için yataklar hazırlamışlardı. Bran, onu odaya taşımak için ellerinde ıslık ıslık yanan meşalelerle gelen Reedler’e, “Neyi anlayacağım?” diye sordu. “Ağaçlar neyi hatırlar?”

“Eski tanrıların sırlarını,” dedi Jojen Reed. Zorlu yolculuğun ardından yiyecek, ateş ve istirahat sayesinde sağlığına tekrar kavuşmuştu ama şimdi daha üzgün görünüyordu, hüzünlüydü, gözlerinde bitkin ve tekinsiz bir bakış vardı. “İlk İnsanlar’ın bildiği, Kışyarı’nın unuttuğu... ama ıslak yabanın unutmadığı gerçekleri. Bizler, bataklıklarımızda ve adalarımızda yeşile daha yakın yaşarız ve hatırlarız. Toprak ve su. Çamur ve taş. Meşeler, karaağaçlar ve söğütler. Onlar hepimizden önce buradaydı ve biz gittiğimizde yine burada kalacaklar.”

“Sen de kalacaksın,” dedi Meera. Bran bunu duyunca üzüldü. *Ya siz gittiğinizde ben burada kalmak istemezsem?* diye soracaktı az daha ama kelimeleri söylemeden yuttu. Artık yetişkin bir erkek sayılırdı ve Meera’nın, onun ağlak bir bebek olduğunu düşünmesini istemiyordu. “Belki siz de yeşilgörenler olabilirsiniz,” dedi.

“Hayır Bran.” Şimdi Meera’nın sesi hüzünlüydü.

“Hâlâ fani bedeninin içindeyken o yeşil çeşmenin suyundan içmek, yaprakların fısıltısını duymak, ağaçların ve tanrıların gördüğü gibi görmek çok az kişiye bahşedilen şeylerdir,” dedi Jojen.

“Çoğu kişi o kadar kutsanmış değildir. Tanrılar bana sadece yeşil rüyalar verdiler. Benim vazifem seni buraya getirmektir. Benim bu işteki rolüm sona erdi.”

Ay, gökyüzündeki kara bir delikti. Ormanda kurtlar uludu, kar yığınlarının içinden geçip ölü şeylerin peşinden gittiler. Yamaçtan bir karga sürüsü havalandı, kuşlar tiz sesleriyle çığlık attılar, beyaz dünyanın üzerinde kara kanatlar çırpındı. Kırmızı bir güneş doğdu, battı ve tekrar doğdu, karları kızılın ve pembenin tonlarına boyadı. Tepenin altında Jojen kara kara düşündü, Mee-ra kendi kendine yedi ve Hodor, sağ elinde bir kılıç, sol elinde bir meşaleyle karanlık tünellerde gezindi. Yoksa gezinen Bran mıydı?

Kimse, asla bilmemeli.

Uçurumun üstünde açılan büyük mağara zift kadar siyahtı, katran kadar siyahtı, bir karganın tüylerinden daha siyahtı. Işık içeri izinsizce giriyordu, istenmiyordu ve hoş karşılanmıyordu, çok geçmeden geri gidiyordu; yemek ateşleri, mumlar ve sazlar kısa bir zaman için yakılıyor ve sonra tekrar söndürülüyordu, kısa hayatlarına son veriliyordu.

Şarkıcılar Bran'a kendi tahtını yapmışlardı, Lord Brynden'in oturduğu gibi bir taht; kırmızılarla lekelenmiş beyaz büvet ağacı ve canlı köklere dolanmış ölü dallar. Tahtı, uçurumdaki büyük mağaranın içine, aşağıda akan suyun sesinin siyah havada yankılandığı yere yerleştirmişlerdi. Bran'ı tahta oturtuktan sonra, onu sıcak kürklerle örtmüşlerdi.

Bran, öğretmeninin boğuk fısıltılarını dinleyerek orada oturuyordu. “Karanlıktan asla korkma Bran.” Lordun sözlerine, ağaçla yaprağın belli belirsiz hışırtısı ve adamın hafif baş bükmesi eşlik ediyordu. “En güçlü ağaçlar, dünyanın karanlık yerlerinde kök salanlardır. Karanlık senin pelerinin, kalkanın, anne sütün olacak. Karanlık seni güçlü kılacak.”

Ay hilaldi, bir bıçağın ağzı kadar ince ve keskindi. Kar taneleri sessizce aşağı süzüldü, asker çamları ve muhafız ağaçlarını beyazla örttü. İyice derinleşen kar yığınları mağaraların girişlerini kapadı. Yaz ne zaman sürüsüne katılıp avlanmak için dışarı çıksa, delip geçmek zorunda kaldığı beyaz bir duvarla karşılaştı. Bran o gün-

lerde kurtlara nadiren katıldı ama bazı gecelerde onları yukarıdan izledi.

Uçmak, tırmanmaktan bile daha güzeldi.

Bran, Yaz'ın derisine, sırtı kırılmadan önce pantolonunun içine girdiği kadar kolay bir şekilde girmeye başlamıştı. Kendi derisini bir kuzgunun gece karası tüyleriyle değiştirmek daha zordu ama *bu kuzgunlarla* Bran'ın korktuğu kadar zor değildi. "Vahşi bir aygır, bir adam onun sırtına binmeye çalıştığında karşı koyar, tekme atar ve dişlerinin arasına giren eli ısırmağa çalışır," dedi Lord Brynden, "ama bir biniciyi tanımış bir at, başka bir biniciyi kabul eder. Genç ya da yaşlı, bu kuşların hepsi kullanıldı. Şimdi birini seç ve uç."

Bran bir kuş seçti, sonra bir tane daha, başarılı olamadı, ama üçüncü kuzgun ona siyah kurnaz gözlerle baktı, başını eğdi, *gak*-ladı. Ve bir çırpıda, Bran kuzguna bakan bir çocuk değil, çocuğa bakan bir kuzgundu. Nehrin şarkısı birdenbire daha gürültülü hâle geldi, meşaleler eskisinden biraz daha parlak yandı ve hava tuhaf kokularla doldu. Bran konuşmayı denediğinde sesi bir çığlık olarak çıktı. İlk uçuş, Bran'ın bir duvara çarpıp kırık bedenine geri dönmesiyle son buldu. Kuzgun zarar görmemişti. Bran'a doğru uçtu ve onun koluna kondu. Bran, kuzgunun tüylerini okşayıp tekrar kuşun içine girdi, çok geçmeden mağarada uçuyordu, mağaranın tavanından sarkan uzun dişlerin arasında dolaşıyordu, hatta uçurumun üzerinde kanat çırpıyor ve uçurumun soğuk siyah derinliklerine dalıyordu.

Sonra yalnız olmadığımı fark etti.

Kendi derisine geri döndüğünde, "Kuzgunun içinde başka biri daha vardı," dedi Lord Brynden'a. "Bir kız. Onu hissettim."

"Bir kadın. Toprağın şarkısını söyleyenlerden," dedi Bran'ın öğretmeni. "Uzun vakit önce öldü ama bir parçası kuşun içinde kaldı. Tıpkı, bedeninin yarın ölecek olsa, senin bir parçanın Yaz'ın içinde kalacağı gibi. Ruhtaki bir gölge. Sana zarar vermez."

"Bütün kuşların içinde şarkıcılar var mı?"

"Hepsinde," dedi Lord Brynden. "İlk İnsanlar'a kuzgunlarla mesaj göndermeyi öğretenler, şarkıcıları... fakat o günlerde, kuşlar kelimeleri konuşuyorlardı. Ağaçlar hatırlar lakin insanlar

unutur, şimdi mesajları parşömenlere yazıyorlar ve aynı deriyi hiç paylaşmadıkları kuşların bileklerine bağlıyorlar.”

Bran, bir zamanlar Yaşlı Dadi'nin da aynı hikâyeyi anlattığını hatırladı, fakat Robb'a hikâyenin gerçek olup olmadığını sorduğunda, Robb gülmüş ve kardeşinin gulyabanilere de inanıp inanmadığını sormuştu. Bran, Robb'un onunla birlikte olmasını dilerdi. *Ona uçabildiğimi söyledim ama bana inanmazdı, göstermek zorunda kalırdım. Bahse girerim ki o da uçmayı öğrenebilirdi. O, Arya, Sansa, hatta bebek Rickon ve Jon Kar bile öğrenebilirdi. Hepimiz kuzgun olurduk ve Üstat Luwin'in kuşluğunda yaşardık.*

Ama bu bir başka aptalca rüyaydı. Bran bazı günler, her şeyin sadece bir rüyadan ibaret olup olmadığını merak ediyordu. Belki de kar yığınlarının içinde uykuya dalmış ve kendisi için güvenli, sıcak bir yer düşlemişti. *Uyanmak zorundasın*, diyordu kendi kendine, *hemen şimdi uyanmak zorundasın yoksa rüya görürken öleceksin.* Birkaç kez parmaklarıyla kendi kolunu çimdiklemişti ama bunu yapmak, kolunu acıtmaktan başka bir işe yaramamıştı. Başlangıçta, Bran günleri uyandığı ve uyuduğu zamanları göz önüne alarak saymayı denemişti ama burada uyumak ve uyanmak bir şekilde eriyip birbirine karışıyordu. Rüyalar derslere dönüşüyordu, dersler rüyalara. Olaylar ya bir anda oluyordu ya da hiç olmuyordu. Bran bunu yapmış mıydı yoksa sadece hayal mi etmişti?

Bran'ın uçmayı öğrenmesinden sonra, bir gün, “Sadece bin kişiden biri derideğiştiren olarak doğar,” dedi Lord Brynden, “ve bin derideğiştirenden sadece biri yeşilgören olabilir.”

“Yeşilgörenlerin, çocukların büyücüleri olduğunu sanıyordum,” dedi Bran. “Şarkıcıların, demek istiyorum.”

“Bir anlamda öyle. Sizin ormanın çocukları dediklerinizin, güneş kadar sarı gözleri vardır ama çok uzun arada bir, içlerinden biri kan kadar kırmızı ya da ormanın kalbindeki bir ağaca yapışmış yosunlar kadar yeşil gözlerle doğar. Tanrılar, yetenek bahşetmek üzere seçtikleri kişileri bu alametlerle işaretler. Seçilmişler sıhhatli kişiler değildir, dünya üzerindeki günleri sayılıdır, zira her şarkının bir dengesi olmalıdır. Lakin seçilmişler bir kez ağaçlara karıştıklarında ömürleri gerçekten uzar. Binlerce göz,

yüzlerce deri, kadim ağaçların kökleri kadar derin bir bilgelik. *Yeşilgözenler.*”

Bran anlamadı, bu yüzden Reedler’e sordu. “Kitap okumayı sever misin Bran?” diye sordu Jojen.

“Bazı kitapları. Dövüş hikâyelerini severim. Ablam Sansa aşk hikâyelerini sever ama o hikâyeler aptalca.”

“Bir okuyucu, ölmeden önce binlerce hayat yaşar,” dedi Jojen. “Hiç okumayan insan sadece tek hayat yaşar. Ormanın şarkıcılarının kitapları yoktu. Mürekkepleri, parşömenleri, yazı dilleri yoktu. Bunlar yerine ağaçlara, daha da önemlisi büvet ağaçlarına sahiplerdi. Öldüklerinde ağaçlara karışıldır; yapraklara, dallara ve köklere. Ve ağaçlar hatırlardı. Şarkıcıların bütün şarkılarını ve hecelerini, tarihlerini ve dualarını, bu dünya hakkında bildikleri her şeyi. Üstatlar, büvet ağaçlarının eski tanrılar için kutsal olduğunu söylerler. Şarkıcılar, *büvet ağaçlarının* eski tanrılar olduğuna inanırlar. Öldüklerinde o tanrısallığın bir parçası hâline gelirler.”

Bran’ın gözleri büyüdü. “Beni öldürecekler mi?”

“Hayır,” dedi Meera. “Jojen, onu korkutuyorsun.”

“Korkması gereken kişi o değil.”

Ay şişman ve yuvarlaktı. Yaz, sessiz ormanın içinde dolaştı, her ava çıkışında biraz daha zayıflayan uzun ve gri bir gölgeydi çünkü hayatta kalmak için gerekli av bulunamıyordu. Mağaranın ağzındaki mühür hâlâ yerinde duruyordu; ölü adamlar içeri giremiyordu. Kar, adamların çoğunu tekrar gömmüştü ama adamlar hâlâ oradaydı, gizlenmişlerdi, donmuşlardı, bekliyorlardı. Diğer ölü yaratıklar gelip onlara katılmıştı; bir zamanlar erkek, kadın, hatta çocuk olan yaratıklar. Kahverengi çıplak dallarda ölü kuzgunlar oturuyordu, kanatları buzla katılmıştı. Bir kar ayısı çalılarının içine daldı, iriydi, iskelet gibiydi, kafa derisinin yarısı soyulmuştu, kafatası görünüyordu. Yaz ve sürüsü, ayının üzerine çullanıp onu parçalara ayırdılar. Sonra, etin çürümüş ve yarı donmuş olmasına aldırmadan karınlarını doyurdular, eti yerken bile hareket ettiler.

Tepenin altında hâlâ yiyecek vardı. Orada yüzlerce çeşit mantar büyüyordu. Siyah nehirde beyaz kör balıklar yüzüyordu ama pişirildiklerinde, gözleri olan balıklar kadar lezzetli oluyorlardı. Mağaraları şarkıcılarla paylaşan keçiler, süt ve peynir sağlıyordu.

Uzun yaz sırasında biriktirilmiş yulaf, mısır ve kuru meyveler bile mevcuttu. Mağaradakiler, hemen hemen her gün, arpa, soğan ve et parçalarıyla koyutulmuş kan yahnisi yiyorlardı. Jojen, etin sincap eti olabileceğini düşünüyordu ama Meera fare eti olduğunu söylüyordu. Bran umursamıyordu. Yediği şey etti ve tadı güzeldi. Yavaş yavaş pişirildiği için yumuşaktı.

İçi boş tepenin iyice aşağısına kadar uzanan mağaralar zamansız, engin ve sessizdi, yaşayan altmıştan fazla şarkıcının ve binlerce kemiğin eviydi. Bran ve arkadaşlarını, “İnsanlar bu yerde başıboş dolaşmamalı,” diye uyardı Yaprak. “Sesini duyduğunuz nehir hızlı ve karanlıktır, aşağıdaki güneşsiz nehre doğru akar da akar. Ve daha da derinlere giden tüneller vardır. Dipsiz çukurlar, birdenbire ortaya çıkan kuyular, dünyanın kalbine inen unutulmuş yollar. Benim insanlarım bile her yeri keşfetmedi ve biz binlerce, binlerce insan yılıdır burada yaşıyoruz.”

Yedi Krallık halkı onlara *ormanın çocukları* diyebilirdi ama Yaprak ve insanları çocuksu olmaktan çok uzaktı. Onlara, *ormanın küçük ve bilge insanları*, demek daha doğru olurdu. İnsanlarla kıyaslandıklarla küçüklerdi, tıpkı bir kurdun, bir ulu kurttan daha küçük olması gibi. Bu, kurdun yavru olduğu anlamına gelmezdi. Şarkıcıların derisi fındık rengiydi, tıpkı bir geyiğin derisi gibi solgun benekleri vardı. Şarkıcılar, hiçbir insanın duyamayacağı sesleri duyan büyük kulaklara sahipti. Gözleri de büyüktü. Bir çocuğun sadece karanlığı görebileceği tünellerdeki her şeyi görebilen, iri, altın rengi, kedi gözleri vardı. Elllerinde üç parmak ve bir başparmak bulunuyordu, tırnakların yerini siyah ve keskin çengeller almıştı.

Ve şarkıcılar *gerçekten* şarkı söylüyordu. Hakiki Dil’de söylüyorlardı, bu yüzden Bran sözleri anlamıyordu ama sesler kış havası kadar saftı. Bran bir keresinde, “Geri kalanınız nerede?” diye sordu Yaprak’a.

“Dünyanın derinliklerine gittiler,” dedi Yaprak. “Taşların ve ağaçların içine karıştılar. İlk İnsanlar gelmeden önce, sizin Batıdiyar dediğiniz bütün bu topraklar bizim evimizdi. Lakin bizim sayımız o günlerde bile azdı. Tanrılar bizlere uzun ömürler verdi ama dünyayı istila etmemizi önlemek için kalabalık nüfuslar ver-

medi; onları avlayacak kurtlar olmadığında, geyiklerin bir ormanı istila edecek olmalarını düşün. Günlerin şafağından bahsediyorum, güneşimizin yükselmekte olduğu zamanlardan. Şimdi güneşimiz batıyor ve biz gittikçe azalıyoruz. Felaketimiz ve dostlarımız olan devlerin soyu da tükenmek üzere. Batı tepelerindeki büyük aslanların hepsi katledildi, bütün tekboynuzlar öldü, sadece birkaç yüz mamut kaldı. Ulu kurtlar hepimizden uzun yaşayacaklar ama onların sonu da gelecek. İnsanların yarattığı dünyada ne bizim için yer var ne de onlar için.”

Yaprak bu sözleri söylerken üzgün görünüyordu, Bran da üzüldü ama o gece geç saatlerde, *insanlar üzülmez*, diye düşündü. İnsanlar nefret eder ve kanlı intikam antları içer. Şarkıcılar hüznünlü şarkılar söylerken insanlar dövüşür ve öldürür.

Bir gün Meera ve Jojen, Yaprak'ın uyarılarına rağmen, gidip nehri görmeye karar verdiler. “Ben de gelmek istiyorum,” dedi Bran.

Meera, Bran'a mahzun bir bakışla karşılık verdi. Nehrin yüz seksen iki metre aşağıda olduğunu söyledi. Nehre varmak için dik basamaklardan iniliyor, dolambaçlı geçitlerden geçiliyordu ve yolculuğun son bölümünde bir iple aşağı inmek gerekiyordu. “Hodor, sırtında sen varken iple aşağı inemez. Üzgünüm Bran.”

Bran, herkesten daha iyi bir tırmanıcı olduğu günleri hatırladı, Robb ya da Jon bile onun kadar iyi değildi. Bir yanı onu orada bıraktıkları için Meera ve Jojen'e bağırarak istedi; diğer yanı ağlamak. Fakat Bran neredeyse yetişkin bir erkekti, bu yüzden hiçbir şey söylemedi, ama Reed kardeşler gittikten sonra Hodor'un derisine girip onları takip etti.

İri seyis yamağı, Bran'a, ilk kez göl kulesinde, fırtına sırasında yaptığı gibi karşı koymuyordu artık. Hodor, Bran ne zaman onun derisine girse, bütün direniş duygusunu kaybetmiş bir köpek gibi kıvrılıyor ve saklanıyordu. Sığınak Hodor'un kendi içinde, derinlerde bir yerdedi, Bran'ın bile ulaşamadığı bir çukurdu. Bran, derisine el konulmuş çocuk adama, *kimse seni incitmek istemiyor Hodor*, dedi sessizce. *Bir süre için yine güçlü olmak istiyorum sadece. Derini sana geri vereceğim, her zaman yaptığım gibi.*

Bran'ın, Hodor'un derisini giydiğini kimse bilmiyordu. Bran

sadece gülümsüyor, ona söyleneni yapıyor, zaman zaman “Hodor” diye mırıldanıyor ve mutlu bir şekilde sırtarak Meera’yla Jojen’i takip ediyordu. Kimse onun aslında Bran olduğundan şüphelenmiyordu. Hodor kılığındaki Bran sık sık Reedler’in peşine takılıyordu, istense de istenmese de. Bu sefer, Reed kardeşler Hodor’un gelişinden memnun oldular. Jojen ipe tutunarak kolayca aşağı indi ama Meera kurbağa mızrağıyla bir kör balık yakaladıktan sonra yukarı çıkma zamanı geldi. Jojen’in kolları titremeye başladı, ipe yukarı çıkamadı, ipi Jojen’in bedenine sarmak ve onu Hodor’un taşmasına izin vermek zorunda kaldılar. “Hodor,” diye inledi Hodor ipe her asılışında.

Ay hilaldi, bir bıçağın ağzı kadar ince ve keskindi. Yaz, karların içinde kesik bir kol buldu. Kol siyahtı, kırağı kaplıydı, kendi kendini donmuş karın içinden yüzeye çıkarırken parmakları açılıp kapandı. Kolun üstünde, Yaz’ın boş midesini dolduracak kadar et vardı. Yaz, eti yedikten sonra, kolun kemiklerini kırıp ilige ulaştı. Kol ancak o zaman ölü olduğunu hatırladı.

Bran, bir kurt olarak Yaz ve sürüsüyle birlikte beslendi. Bir kuzgun olarak kuş sürüsüyle birlikte uçtu. Gün batımında tepenin etrafında daireler çizdi, düşmanları gözledi, havanın buzlu dokunuşunu hissetti. Hodor olarak mağaraları araştırdı. Kemiklerle dolu odalar, dünyanın derinliklerine inen kuyular, devasa yarasa iskeletlerinin tavandan baş aşağı sarktığı yerler buldu. Uçurumun üstünde uzanan ince taş köprüyü bile geçti ve köprünün diğer ucunda daha fazla geçit, daha fazla oda keşfetti. Odalardan biri şarkıcılarla doluydu. Şarkıcılar, tıpkı Brynden gibi, tahtlarda oturuyordu. Birbirlerine dolanmış büvet ağacı kökleri, şarkıcıların altından ve içinden geçiyor, bedenlerini sarıyordu. Şarkıcıların çoğu ölü görünüyordu ama Bran onların önünden geçerken şarkıcıların gözleri açıldı ve Bran’ın elindeki meşale ışığını takip etti. Bir şarkıcı, konuşmaya çalışıyormuş gibi ağzını açıp kapattı. “Hodor,” dedi Bran şarkıcıya, gerçek Hodor’un, saklandığı çukurda kıpırdandığını hissetti.

Büyük mağarada, köklerden müteşekkil tahtta oturan yarı ceset yarı ağaç Lord Brynden, bir insandan çok, ahşaptan, eski kemiklerden ve çürümüş yünlerden yapılmış korkunç bir hey-

kele benziyordu. Lordun harabe hâlindeki solgun yüzünde canlı görünen tek şey, adamın kırmızı gözüydü. O göz, ölü bir ateşteki son köze benziyordu, sararmış bir kafatasından sarkan beyaz derilerle ve kıvrımlı köklerle çevrelenmişti.

Lordun görüntüsü Bran'ı hâlâ korkutuyordu; adamın kurumuş derisine bir yılan gibi girip çıkan büvet ağacı kökleri, yanaklarında filizlenen mantarlar, boş göz çukurunda büyüyen beyaz ahşap kurdu. Bran, meşalelerin söndürüldüğü zamanları daha çok seviyordu. Karanlıkta, ona fısıldayan kişinin konuşan bir ceset değil, üç gözlü karga olduğunu hayal edebiliyordu.

Bir gün onun gibi olacağım. Bu düşünce Bran'ı dehşete düşürüyordu. İşe yaramaz bacaklarıyla kırık bir çocuk olmak yeterince kötüydü. Bedenin geri kalanını da kaybetmek ve bütün hayatını bedeninin içinde ve çevresinde büyüyen bir büvet ağacıyla geçirmekle mi lanetlenmişti? Lord Brynden hayat gücünü ağaçtan alıyordu. Bunu Yaprak söylemişti. Lord yemiyordu, içmiyordu. Uyuyordu, rüya görüyordu, izliyordu. *Ben bir şövalye olacaktım,* diye hatırladı Bran. *Eskiden koşardım, tırmanırdım, dövüşürdüm.* Bütün bunlar bin yıl önce olmuş gibi görünüyordu.

Bran şimdi neydi? Kırık çocuk Bran, Stark Hanedanı'ndan Brandon, kayıp bir krallığın prensi, yanmış bir kalenin lordu, harabelerin veliahtı. Bran, üç gözlü karganın bir afsuncu olacağını düşünmüştü, Bran'ın kırık bacaklarını tamir edebilecek bilge ve yaşlı bir büyücü. Ama aptalca bir çocuk rüyasıydı bu, Bran şimdi anlıyordu. *Bu çeşit masallar için fazlasıyla büyüğüm,* dedi kendine. Binlerce göz, yüzlerce deri, kadim ağaçların kökleri kadar derin bir bilgelik. Bu, bir şövalye olmak kadar iyiydi. Neredeyse o kadar iyi.

Ay, gökyüzündeki kara bir delikti. Mağaranın dışında dünya dönüyordu. Mağaranın dışında güneş doğup batıyordu, ay değişiyordu, soğuk rüzgârlar uluyordu. Tepenin altında, Jojen Reed her zamankinden daha yalnız ve daha hüznü hâle geliyordu. Meera bu duruma üzülüyordu. Kardeşi tek başına mağarada dolaşırken, Meera, Bran'la birlikte küçük ateşin yanında oturuyordu, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşuyordu, Bran'la onun arasında uyuyan Yaz'ın tüylerini okşuyordu. Jojen, havanın iyi olduğu günlerde mağaranın ağzına bile tırmanıyordu, saatlerce

orada kalıyordu, ormanı seyrediyordu, kürklerle sarınmış olmasına rağmen titriyordu.

“Eve gitmek istiyor,” dedi Meera, Bran’a. “Kaderine karşı koymaya bile çalışmayacak. Yeşil rüyalar yalan söylemez, diyor.”

“Cesurca davranıyor,” dedi Bran. Bran’ın babası uzun zaman önce, Bran ve ağabeylerinin yaz karlarının içinde ulu kurt yavrularını bulduğu günde, *bir adamın cesur olabileceği tek an, korktuğu andır*, demişti. Bran hâlâ hatırlıyordu.

“Aptalca davranıyor,” dedi Meera. “Ummuştum ki, üç gözlü kargayı bulduğumuzda... şimdi buraya neden geldiğimizi merak ediyorum.”

Benim için, diye düşündü Bran. “Jojen’in yeşil rüyaları,” dedi.

“Jojen’in yeşil rüyaları.” Meera’nın sesi acıydı.

“Hodor,” dedi Hodor.

Meera ağlamaya başladı.

Bran o an sakat olmaktan nefret etti. “Ağlama,” dedi. Kollarını Meera’ya dolamak istedi. Kışyarı’nda, kendine zarar verdiği zamanlarda annesinin ona sarıldığı gibi sıkı sıkı Meera’ya sarılmak istedi. Meera oradaydı, Bran’dan sadece birkaç adım uzaktaydı ama Bran ona uzanamıyordu, aralarında yüzlerce fersah vardı sanki. Bran, Meera’ya dokunmak için, ellerini kullanarak bedenini ve bacaklarını sürüklemek zorundaydı. Zemin sert ve engeliydi, Bran çok ağır hareket ederdi, yolda sıyrıklar ve yumrular edinirdi. *Hodor’un derisine girebilirim*, diye düşündü. *Hodor, Meera’ya sarılıp onun sırtını sıvazlayabilir*. Bu düşünce Bran’ın kendini tuhaf hissetmesine sebep oldu ama Meera ateşin başından kalkıp tünellerin karanlığına gittiğinde Bran hâlâ Hodor’un derisine girmeyi düşünüyordu, Meera’nın gittikçe uzaklaşan adımlarını dinledi, sonunda şarkıcıların seslerinden başka hiçbir şey kalmadı.

Ay hilaldi, bir bıçağın ağzı kadar ince ve keskindi. Günler geçip gitti, birbirinin ardı sıra, her biri, bir öncekinden kısa. Gece-ler uzadı. Güneş ışığı tepenin altındaki mağaralara ulaşamıyordu. Ay ışığı bu taşlı salonlara dokunamıyordu. Burada yıldızlar bile yabancıydı. Bu şeyler yukarıdaki dünyaya aitti. Zamanın demir halkalar içinde aktığı, günün geceye ve gecenin güne dönüştüğü yere aitti.

“Vakit geldi,” dedi Lord Brynden.

Lordun sesindeki bir şey, Bran’ın sırtında buzlu parmaklar dolaşmasına sebep oldu. “Neyin vakti geldi?”

“Bir sonraki adımın. Deri değiştirmenin ötesine geçmenin ve bir yeşilgören olmanın ne anlama geldiğini öğrenmenin.”

“Ağaçlar ona öğretecek,” dedi Yaprak. Bir el işareti yaptı, diğer şarkıcılardan biri öne çıktı, Meera’nın Karlı adını verdiği beyaz saçlı kadındı. Kadının elinde büvet ağacından yapılmış bir kâse vardı. Kâsenin üstüne, yürek ağaçlarının gövdesine kazınan yüzler gibi bir yüz kazınmıştı. Kâsenin içinde beyaz bir lapa vardı, koyu ve ağırdı, içinde kırmızı damarlar dolaşıyordu. “Bunu yemelisin,” dedi Yaprak. Bran’a bir tahta kaşık uzattı.

Çocuk kararsızca kâseye baktı. “Bu ne?”

“Büvet ağacı tohumlarından yapılmış bir lapa.”

Lapanın görüntüsü Bran’ın midesini bulandırdı. Kırmızı damarlar büvet ağacının özsuyu olmalıydı ama meşale ışığında tamamıyla kan gibi görünüyordu. Bran, tahta kaşığı lapaya daldırdı, sonra duraksadı. “Bu lapa beni yeşilgören mi yapacak?”

“Seni kanın yeşilgören yapıyor,” dedi Lord Brynden. “Bu lapa, istidadımı uyandırmaya ve seni ağaçlarla evlendirmeye yardım edecek.”

Bran bir ağaçla evlenmek istemiyordu... ama onun gibi kırık bir çocukla başka kim evlenirdi? *Binlerce göz, yüzlerce deri, kadim ağaçların kökleri kadar derin bir bilgelik. Bir yeşilgören.*

Bran lapayı yedi.

Tadı acıydı ama meşe palamudu lapası kadar acı değildi. İlk kaşık, mideye indirmesi en zor olandı. Bran az kalsın kusacaktı. İkinci kaşığın tadı daha güzeldi. Üçüncüsü neredeyse tatlıydı. Bran, lapanın geri kalanını hevesle kaşıkladı. Neden lapanın acı olduğunu düşünmüştü ki? Bal, yeni yağmış kar, karabiber, tarçın ve annesinin Bran’a verdiği son öpücüğün tadı vardı. Boş kâse, Bran’ın parmaklarının arasından kaydı ve mağaranın zemininde çatırdadı. “Kendimi farklı hissetmiyorum. Bundan sonra ne olacak?”

Yaprak, Bran’ın eline dokundu. “Ağaçlar sana öğretecek.” Bran elini kaldırdı, diğer şarkıcılar mağaranın içinde hareket et-

meye başladılar, meşaleleri teker teker söndürdüler. Karanlık yoğunlaştı ve şarkıcılara doğru süründü.

“Gözlerini kapat,” dedi üç gözlü karga. “Teninden sıyrıl. Yaz’la birleştiğinde yaptığın gibi. Lakin bu sefer köklerin içine git. Onları toprağın derinliklerine kadar takip et, tepedeki ağaçlara kadar takip et ve bana ne gördüğünü söyle.”

Bran gözlerini kapadı ve teninden sıyrıldı. *Köklerin içine*, diye düşündü. *Büvet ağacının içine. Ağaç ol.* Bir an için, siyah pelerinli mağarayı görebildi ve aşağıda akan nehrin sesini duyabildi.

Sonra birdenbire yine evindeydi.

Lord Eddard Stark, tanrı korusundaki derin ve siyah gölün yanında, bir kayanın üstünde oturuyordu. Yürek ağacının solgun kökleri, yaşlı bir adamın eğri büğrü kolları misali lordu sarıyordu. Büyük kılıç Buz, Lord Eddard’ın kucagında yatıyordu ve Lord, yağlı bir bezle kılıcı temizliyordu.

“Kışyarı,” diye fısıldadı Bran.

Babası yukarı baktı. “Orada kim var?” diye sordu arkasına dönerek... ve Bran korktu, geri çekildi. Babası, siyah göl ve tanrı korusu kayboldu. Bran mağaraya geri döndüğünde, büvet ağacından yapılmış tahtın kalın kökleri onu bir anne gibi sardı. Bir meşale, Bran’ın önünde canlanarak ışık saçtı.

“Bize ne gördüğünü anlat.” Yaprak uzaktan küçük bir kız gibi görünüyordu, Bran’dan ya da onun kız kardeşlerinden daha büyük değildi ama yakından bakıldığında çok daha yaşlıydı. İki yüz yaşında olduğunu iddia ediyordu.

Bran’ın boğazı çok kuruydu. Bran yutkundu. “Kışyarı. Kışyarı’ndaydım. Babamı gördüm. Babam ölmemiş, ölmemiş, onu gördüm, o Kışyarı’nda, hâlâ yaşıyor.”

“Hayır,” dedi Yaprak. “O öldü çocuk. Onu ölümden geri çağırmaya kalkma.”

“Onu gördüm.” Bran, yanağına baskı yapan sert ahşabı hissedebiliyordu. “Buz’u temizliyordu.”

“Sen, görmek istediğin şeyi gördün. Kalbin baba ve ev hasreti çekiyor. Bu yüzden onları gördün.”

“Bir adam, görmeyi umut etmeden önce bakmayı öğrenmelidir,” dedi Lord Brynden. “Gördüğün şeyler geçmiş günlerin

gölgeleriymiş Bran. Senin tanrı korunda bulunan yürek ağacının gözlerinden bakıyordun. Zaman, bir ağaç için, bir insan için olduğundan farklıdır. Güneş, toprak ve su bir büvet ağacının anlayacağı şeylerdir. Büvet ağacı günleri, yılları ve asırları anlamaz. Zaman insanlar için bir nehirdir. Bizler bu akıntıda kapana kısıldık, hep aynı istikamette, geçmişten bugüne hızla akıp duruyoruz. Ağaçların hayatı farklıdır. Onlar bir tek yerde kök salar, büyür ve ölür. Şu nehir onları hareket ettirmez. Meşe pelittir, pelit de meşe. Ve büvet ağacı... binlerce insan yılı bir büvet ağacı için sadece bir andır. Sen ve ben, bu çeşit kapılardan geçmişe bakabiliriz.”

“Ama,” dedi Bran, “babam beni *duydu*.”

“Rüzgârda bir fısıltı duydu, yaprakların arasında bir hışırtı. Denesen bile babanla konuşamazsın. Biliyorum. Benim de kendi hayaletlerim var Bran. Sevdiğim bir kardeş, nefret ettiğim bir ağabey, arzuladığım bir kadın. Onları ağaçların içinden hâlâ görebiliyorum ama sözlerim onlara ulaşmıyor. Geçmiş, geçmişte kalır. Geçmişten bir şeyler öğrenebiliriz ama onu değiştiremeyiz.”

“Babamı tekrar göreceğiz miyim?”

“Yeteneklerini ustalıkla kullanmaya başladığında, istediğin yere bakacaksın ve ağaçların gördüğü her şeyi göreceksin. İster dün, ister geçen yıl, isterse binlerce asır önce olsun. İnsanlar, hayatlarını, ebedi bir şimdide kapana kısılmış hâlde yaşarlar, hatıraların sisi ve gelecek günler olarak bildiğimiz bir gölge denizinin arasında. Bazı kelebeklerin bütün hayatı bir gün sürer. Lakin bu küçük zaman dilimi, kelebeklere bizim onlarca yılımız gibi görünüyor olmalı. Bir meşe üç yüzyıl yaşayabilir, bir kızılçam üç bin yıl. Bir büvet ağacı, eğer rahat bırakılırsa sonsuza dek yaşar. Mevsimler onlar için bir kelebeğin kanat çırpışı kadar zamanda geçer. Geçmiş, şimdi ve gelecek onlar için birdir. Nazarın tanrı korusuyla sınırlı kalmayacak. Şarkıcılar, yürek ağaçlarını uyandırmak için onlara gözler kazıdılar. O gözler, yeni bir yeşilgörenin kullanmayı öğrendiği ilk gözlerdir... ama zaman içinde ağaçların ötesini de görebileceksin.”

“Ne zaman?” diye sordu Bran.

“Bir yıl içinde, üç ya da on yıl içinde. Bunu bilmiyorum. Sana söz veriyorum, zaman içinde bu yeteneğe sahip olacaksın. Lakin

şimdi yorgunum ve ağaçlar beni çağırıyor. Yarın sabah kaldığımız yerden devam ederiz.”

Hodor, alçak bir sesle “Hodor” diye mırıldanarak Bran’ı odasına geri götürdü. Yaprak, bir meşaleyle birlikte onların önünde yürüdü. Bran, gördüklerini onlara anlatabilmek için Meera ve Jojen’in de odada olmasını ummuştu ama kayaya oyulmuş daracık oda boş ve soğuktu. Hodor, Bran’ı yatağına yatırdı, onu kürklerle örttü ve bir ateş yaktı. *Binlerce göz, yüzlerce deri, kadim ağaçların kökleri kadar derin bir bilgelik.*

Alevleri izleyen Bran, Meera geri gelene kadar uyanık kalmaya karar verdi. Jojen mutsuz olacaktı, Bran bunu biliyordu ama Meera onun için sevinecekti. Bran gözlerini kapadığını hatırlamıyordu.

...ama sonra, her nasılsa yine Kışyarı’ndaydı, tanrı korusunda babasına bakıyordu. Lord Eddard bu sefer çok daha genç görünüyordu. Saçları kahverengiydi, saçlarında hiç gri yoktu, başını öne eğmişti. “...aralarında sevgiden başka hiçbir şey olmadan, kardeş kadar yakın büyümelerine izin verin,” diye dua ediyordu, “ve leydi karımın beni affetmesi için...”

“Baba.” Bran’ın sesi rüzgârdaki fısıltıydı, yapraklardaki hışırtıydı. “Baba, benim. Bran. Brandon.”

Eddard Stark başını kaldırdı ve uzun boylu büvet ağacına baktı ama konuşmadı. *Beni göremiyor,* diye fark etti Bran umutsuzlukla. Elini uzatıp babasına dokunmak istedi ama bütün yapabildiği izlemek ve dinlemektir. *Ağacın içindeyim. Yürek ağacının içindeyim. Ağacın kırmızı gözlerinden bakıyorum ama büvet ağacı konuşamaz, bu yüzden ben de konuşamıyorum.*

Eddard Stark duasına devam etti. Bran gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu hissetti. Ama bunlar onun gözyaşları mıydı yoksa büvet ağacının gözyaşları mı? *Eğer ağlarsam, ağaç da ağlamaya başlar mı?*

Lord Eddard’ın sözlerinin geri kalanı, ahşaba çarpan ahşabın çıkardığı tıkırtılar tarafından boğuldu. Lord Eddard, sabah güneşle kaybolan sisler misali gözden kayboldu. Şimdi tanrı korusunda iki çocuk dans ediyordu, kırık ağaç dallarıyla düello yaparken birbirlerine bağıyorlardı. İki çocuğun daha büyük ve daha uzun boylu olanı bir kızdı. Bir kayanın üstüne zıplayıp oğlan

çocuğuna saldıran kızı izlerken, *Arya!* diye düşündü Bran. Oğlan çocuğu bizzat Bran'dı ve saçları hiç bu kadar uzun olmamıştı. Üstelik Arya, kılıç oyununda, beni bu kızın patakladığı gibi hiç pataklamadı. Kız, çocuğun baldırına vurdu, darbe öyle sertti ki çocuğun ayaklarını yerden kesti. Çocuk havuza düştü, sular sıçratıp bağırmaya başladı. Elindeki dalı bir kenara fırlatarak, "Sessiz ol aptal," dedi kız. "Sadece *su*. Yaşlı Dadi'nin bizi duymasını ve koşarak babamıza gitmesini mi istiyorsun?" Dizlerinin üstüne çöküp kardeşini sudan çekti ama henüz onu havuzun dışına çıkarıramadan, iki çocuk da ortadan kayboldu.

Bundan sonra imgeler daha hızlı geldi, Bran sonunda kendini kaybolmuş ve sersemlemiş hissetti. Ne babasını ne de Arya'ya benzeyen kızı bir kez daha gördü ama siyah havuzdan hamile bir kadın çıktı, çıplaktı, üstünden su damlıyordu, ağacın önünde diz çöktü ve eski tanrılara onun intikamını alacak bir erkek evlat için dua etti. Sonra kahverengi saçlı bir genç kız geldi, bir mızrak kadar inceydi, ayak parmaklarının üstünde yükselerek Hodor kadar uzun boylu bir şövalyeyi öptü. Koyu renk gözlü, beyaz tenli ve öfkeli bir genç adam, büvet ağacının üç dalını kesti ve onlara ok şekli verdi. Ağaç daralıp kısalıyordu, her imgeyle biraz daha küçülüyordu. Küçük ağaçlar filizlere dönüşüp yok olurken, onların yerini yine küçülüp yok olacak yeni ağaçlar alıyordu. Ve şimdi, Bran uzun boylu sert lordlar görüyordu, kürk ve örgü zırh kuşanmış amansız adamlar. Bazılarının yüzünü mahzen mezardaki heykellerden hatırlıyordu ama Bran onları isimlendirmeden önce, adamlar kayboldu.

Sonra, Bran olup biteni izlerken, sakallı bir adam, bir tutsağı büvet ağacının önünde diz çökmeye zorladı. Beyaz saçlı bir kadın, bir kırmızı yaprak yığının içinden geçerek onlara doğru yürüdü, kadının elinde bronz bir orak vardı.

"Hayır," dedi Bran, "*hayır yapma,*" ama onu duymadılar, tıpkı babasının duymadığı gibi. Kadın, tutsağı saçlarından yakaladı, orağı adamın boğazına indirdi. Ve kırık çocuğun yapabildiği tek şey, ayakları toprağı döven adamı asırların sislerinin arasından izlemektir... ama adamın canı kırmızı bir nehir gibi dışarı akarken, Brandon Stark kanın tadını alabiliyordu.